

Apollonii) locum ad tres, & quatuor lineas ab Euclide perfectum non esse, neque ipse perficere poterat, neque aliquis alius: sed neque paululum quid addere iis, quæ Euclides scripsit per ea tantum Conica, quæ usque ad Euclidis tempora præmonstrata sunt: ut etiam ipse testatur, dicens fieri non posse, ut locus perficeretur absque iis, quæ ipse scribere coactus sit. Euclides autem secutus Aristæum Scriptorem luculentum in iis, quæ de Conicis tradiderat, neque antevergens, neque volens eorum tractationem destruere, quum mitissimus esset, & benignus erga omnes, præsertim eos, qui Mathematicas disciplinas aliqua ex parte augere, & amplificare possent, ut par est, & nullo modo infensus, sed accuratus, non arrogans, velut hic, quantum ostendi potuit de Loco per ejus Conica (Aristæi videlicet) memoriæ prodidit, non addens perfectum illud, absolutumque esse: tunc enim necessario reprehendi posset.

Constat igitur nostrum Aristæum, aut superiorem fuisse, aut coævum Euclidis; tantæque excelluisse doctrina, ut Euclides Mathematicus incomparabilis ejus vestigiis insistere, ejusque scripta sibi proponere ad imitandum, ac venerari non dedignaretur.

Meminit etiam cujusdam Aristæi Geometræ Campanus Novariensis, qui floruit Anno salutis 1030. in sua ex Arabico in Latinum versione, Commentarioque Theonis in Elementa Euclidis ad primam propositionem Libri decimiquarti, his verbis. Nunc ergo explicandum est, quod ait Aristæus in Libro intitulo: Expositio scientiæ quinque